

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 71/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou poruban advokáti s. r. o., Jilemnického 2/532, Trenčín, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ľubomír Poruban, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 269/2018 z 21. novembra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2019 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou poruban advokáti s. r. o., Jilemnického 2/532, Trenčín, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ľubomír Poruban, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 269/2018 z 21. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní o ochranu osobnosti vedenom Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 234/2009 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa proti žalovanému domáhal ochrany osobnosti na tom skutkovom základe, že „Spoločnosť PEREX, a. s. v negatívnom svetle vykreslila osobu sťažovateľa a jeho aktivity a nesprávne ho vtiahla do vykonštruovanej kauzy zneužívania, politickej resp. úradníckej moci na poskytovanie služieb a výhod za protislužby na Ministerstve obrany Slovenskej republiky.“.

Okresný súd „rozhodol o porušení práva na ochranu osobnosti a priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.500,00 eur. Ospravedlnenie nepovažoval za nedôvodné, ale v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu subsidiarity ochrany poskytnutej podľa § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve (tlačový zákon) – opravy dňa 22. októbra 2009 – ktorú súd v dobe prijatia rozsudku (09. novembra 2011) považoval za postačujúcu a časovo aktuálnu. Rozhodnutia okresného súdu boli potvrdené aj v odvolacom konaní na Krajskom súde...“.

Následne okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 234/2009 z 21. novembra 2016 rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania z dôvodu, že sťažovateľ mal v konaní úspech iba čiastočný a že od účinnosti Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) neexistuje ekvivalent pôvodného ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Označené rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne krajský súd napadnutým uznesením.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru argumentuje, že z hľadiska procesného úspechu nie je určujúce, aké zložky ochrany osobnosti sťažovateľ v predmetnom konaní uplatňoval či akú výšku náhrady požadoval a aká mu napokon bola priznaná. Podľa sťažovateľa *„je neprípustné, aby len na základe nepriznania morálnej satisfakcie utrpel sťažovateľ ujmu v podobe zaplatených súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia“*.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je vždy potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo je sprevádzajúce. Základným je v danom prípade rozhodnutie, že do sťažovateľovho práva na ochranu osobnosti sa zasiahlo, pričom jednotlivé nároky sú druhotné a nadväzujúce a nemožno ich považovať za samostatné.

Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd sa s jeho argumentáciou v odvolacom konaní nevysporiadal, odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení odvolacieho súdu považuje za vnútorne rozporuplné a nespĺňajúce kritéria, ktoré vyžaduje ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu a ústavného súdu.

Podľa sťažovateľa mu krajský súd napadnutým uznesením v podstate spôsobil skutočnú škodu v podobe zaplateného súdneho poplatku a ostatných trov konania, pričom sťažovateľa *„aj napriek úspechu v spore dostal do ešte horšieho hospodárskeho postavenia ako tomu bolo pred podaním žaloby“*.

Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných

práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, citované rozhodnutie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požaduje priznanie úhrady trov konania v sume 415,51 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci

nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd tiež pripomína, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani to, ako posúdil skutkové otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ústavný súd považuje za integrálnu súčasť civilného procesu a aj za výsadu všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda

i do práv účastníka konania (strany sporu) garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

Vo veci sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu o takýto výnimočný prípad nejde. Sťažovateľom namietané pochybenie všeobecného súdu nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, že by na jeho základe bolo možné spochybniť ústavnú regulárnosť napadnutého súdneho konania. Ústavný súd navyše pri posudzovaní námietok sťažovateľa vychádzal aj z princípu minimalizácie zásahov do právoplatných rozhodnutí iných orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 55/2011), ktorým sa vo svojej rozhodovacej činnosti dôsledne riadi.

Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj pri rozhodovaní o trovách konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o trovách konania musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 588/2018, I. ÚS 604/2017).

Krajský súd v relevantných častiach odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«6. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca

aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného uverejnenia ospravedlnenia a zaplata sumy nemajetkovej ujmy vo výške 500.000,- eur s príslušenstvom. Žalobca si tak v konaní uplatnil nárok na morálne zadosťučinenie formou ospravedlnenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 09. 11. 2011, č. k. 12 C/234/2009-352 žalobu v časti o zverejnenie ospravedlnenia zamietol celkom a v časti o zaplata sumy nemajetkovej ujmy zamietol v časti prevyšujúcej sumu 15.000,- eur. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť iba v časti o zamietnutie uverejnenia ospravedlnenia a v časti zamietnutia zaplata sumy nemajetkovej ujmy presahujúcej sumu 15.000,- eur, a to dňom 28. 12. 2011. Vo zvyšnej časti bol rozsudok zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31. 10. 2013, č. k. 4 Co/48/2012-400. O zvyšnej časti žaloby, t. j. o zaplata sumy nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur, súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 08. 10. 2014, č. k. 12 C/234/2009-441, a to tak, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.500,- eur a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá.

8. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v merite veci bola predmetom konania osobnosť človeka chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva. Ak dôjde k neoprávnenému zásahu do osobnostného práva, vznikne poškodenej osobe (žalobcovi) právo domáhať sa svojej ochrany. Jednotné právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zabezpečované radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozeráť relatívne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj právo podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavujú parciálne a relatívne samostatné prostriedky ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Tieto nároky pritom možno na súde uplatniť aj samostatne.

9. Odvolací súd má za to, že v prípade (ako je tomu aj v predmetnej veci), ak súd prejednáva viaceré takýchto relatívne samostatných nárokov (t. j. nárok na ospravedlnenie a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy), je potrebné považovať pre účely rozhodnutia

o náhrade trov konania každú z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov (§ 255 ods. 1 a ods. 2 CSP) vo vzťahu ku každému takémuto nároku, ďalej zvážiť, či neúspech nebol len čiastočný, t. j. či je možné náhradu trov konania pomerne rozdeliť (ak bola strana úspešná len v niektorej takejto časti), resp. vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP), čo v tejto súvislosti prichádza do úvahy vtedy, keď je jedna strana v jednej časti (napr. v časti uplatnenej morálnej satisfakcie) úspešná a v inej časti nie (napr. v časti náhrady nemajetkovej ujmy).

10. Vychádzajúc z uvedeného je nesporné, že v časti uplatnenej morálnej satisfakcie formou zverejneného ospravedlnenia, ktorého sa domáhal žalobca, bol žalobca neúspešný a žalovaný úspešný, v dôsledku zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 09. 11. 2011, č. k. 12 C/234/2009-352, ktorý v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 28. 12. 2011.

11. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné uviesť, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len OSP), ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti tak, ako na to poukazuje vo svojom odvolaní žalobca. Priznanie plnej náhrady trov konania je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška

plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu. Pokiaľ teda žalobca bol v predmetnej veci v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v základe úspešný, je treba priznať v tejto časti úspech žalobcovi v plnom rozsahu.

12. Nakoľko bol žalobca úspešný v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a žalovaný v časti týkajúcej sa morálnej satisfakcie, je podľa odvolacieho súdu potrebné podľa § 255 ods. 2 CSP vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vzhľadom na uvedené bol preto záver súdu prvej inštancie správny. Za situácie, kedy súd prvej inštancie rozhodoval o trovách konania opätovne, potom, čo bol pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 09. 11. 2011, č. k. 12 C/234/2009-352 čiastočne zrušený odvolacím súdom, na ktoré procesnú situáciu, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal, je odvolací súd toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dostatočne odôvodňuje záver o tom, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vo svojom uznesení súd prvej inštancie uviedol právne prepisy, ktoré vo veci aplikoval, pričom odvolací súd sa z ich aplikáciou stotožnil, zreteľne vyhodnotil úspech v konaní s poukazom na predchádzajúce rozhodnutia a vysporiadal sa aj s otázkou zmeny právnej úpravy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto spĺňa náležitosti vyžadované zákonom pre tento typ rozhodnutia.»

Ústavný súd dôkladne posúdil relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte s v sťažnosti uplatnenými námietkami, ktoré spochybňujú ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Napadnuté uznesenie krajského súdu posudzoval teda z pohľadu sťažovateľom uplatnenej námietky týkajúcej sa v podstate nesprávnej aplikácie § 255 ods. 1 a 2 CSP, teda aplikácie zásady zodpovednosti za úspech v spore, ktorá mala byť podľa názoru sťažovateľa formalistická, keďže je príliš matematická (úspešnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a žalovaného v časti týkajúcej sa morálnej satisfakcie).

Ústavný súd po dôkladnej analýze relevantných častí napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že v rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania krajský súd uplatnil zákonom poskytovaný priestor na svoju autonómnu úvahu

o nepriznaní práva na náhradu trov konania podľa § 255 CSP, do ktorého ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v jeho namietaných častiach, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne zjavnej neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru procesnej povahy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia ústavne konformným spôsobom vysporiadal s otázkou procesného úspechu v konaní o ochranu osobnosti. Napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd považuje za ústavne udržateľné a konštatuje, že mu nemožno vyčítať svojvôľu či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok jeho arbitrárnosť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2019